

22. 2. 2005 – úterý

19.11

Mám tě, mám tě, mám tě! Konečně tě mám, deníčku můj milovaný! Celý rok jsem musela být bez tebe... Ještěže je mi dnes těch sladkých sedmnáct... Nemůžu najít nějaký zápisník, který by se mi líbil natolik, abych se mu mohla svěřovat se svými zážitky. Všechno, co se mi kdy dostalo do rukou, bylo kýčovitě až k pláči. Samé motorky, romantické západy slunce, zamilované páry, kořata a štěňata s obrovskými nešťastnými očima nebo americké krajinky typu Grand Canyon... To by tak ještě scházelo, abych podporovala amerikanismus! Teprve mámě se podařilo sehnat mi zápisník s vysněným džínovým námětem. Ať žijí narozeniny!

Ano, uplynul už rok, kdy jsem naposledy psala do deníku, byl to ten památný Valentýn, kdy jsem se dala dohromady s Patrikem. Během roku jsem si sem tam něco zapsala na cáry papíru, které se mi teď povalují po celém pokoji a které se snažím utajit před zvědavými rodiči a Běloušovým slídivým čumákem. Takže si je sem pěkně vlepím a můj krásný džínový deník zase ožije. Nejdřív si ale musím koupit lepidlo, protože to, které skladujeme už bůhví kolik let, je tak tvrdé, že skoro prorazilo dubový stůl, když jsem je chtěla rozbít na drobky.

Narozeniny byly fajn, i když žádná super oslava se nekonala (té se údajně dočkám příští rok, kdy budu slavít osmnáctiny). Od rodičů jsem dostala několik dárků, ale nejnej byl tenhle deník, mámu jsem za něj zlíbala od hlavy až k patě (Libuši se z toho udělalo špatně a šla zvracet na záchod). Byl tu taky Patrik; věnoval mi obrovského plyšového slona v tričku se srdcem a vlastnoručním nápisem UKRADLA MI SRDCE :))) PATRIK. Byla jsem z toho tak naměkko, že jsem se mu rozbřečela na rameni.

Denisa mi věnovala sexy noční košilku (prý ať se má Patrik na co dívat, až přijde čas; ta se nikdy nezmění!) a Gabriela byla opět originální: dala mi

neopracovaný jadeit, zelený kámen lásky ve všech formách a rovinách, který by mi měl poskytnout láskyplné emoce, mír a harmonii, což budu brzy opravdu potřebovat.

„Paulo, pojď dolů, máš návštěvu!“

Že by další gratulant?

20.01

„Tralá! Všechno nejlepší mojí staré kámošce!“ Přiřítit se ke mně Ríša a vlepil mi na tvář mlaskavou pusou, až jsem celá rudá zahanbeně ustoupila do bezpečné vzdálenosti.

„Tak já jsem stará?!“ ohradila jsem se. Vždyť Ríša je jen o rok mladší!

Tatka si nás prohlížel se širokým úsměvem, chlapsky poplácal Ríšu po rameni a zavedl ho do obývacího, přičemž si nevšiml, že mi Ríša ani nestihl dát dárek. Tam ho pohostil sklenkou šampaňského a mně nezbylo nic než jenom vyjeveně zírat na tuhle překvapivou scénku. Potom mě ale máma postrčila k nim a posadila mě k Ríšovi, kterému samozřejmě nabídl velkým kus mého marcipánového dortu.

„No teda, děkuju,“ zabručel rozpačitě Ríša a bezmocně se na mě zadíval.

„Tak ať vám to vydrží!“ připil nám tatka a máma se blaženě usmívala.

Zmateně jsem vykotala: „Co ať nám vydrží?“

Máma se rozněžnila. „Vaše přátelství, Paulínko.“

Vyměnili jsme si s Ríšou pohledy, sebrala jsem jeho talíř s dortem a vystřelili jsme do mého pokoje.

„Co to mělo být?“ vyptával se mě Ríša, zatímco se natahoval po talíři, který jsem stále držela v ruce.

„Myslím, že toho vypili víc, než je záhodno,“ zkonstatovala jsem. Hrdě jsem mu strčila před nos svůj deník. „Podívej, co jsem dostala!“

„Aha, tak zase budeš zanechávat památné stopy dalším generacím?“ zasmál se.

„Jedině pro sebe,“ pokrčila jsem rameny. „Cos mi přinesl?“ nakoukla jsem mu do kapsy od mikiny, ze které vykukoval malý balíček.

Ríša, plně zaměstnaný dortem, mi ho hodil a já jsem vybalila cédéčko. Přivřela jsem oči a na jeho výzvu jsem ho vložila do počítače, z kterého ihned zazněly mé nejoblíbenější písničky od všemožných interpretů.

„Já tě miluju!“ zaječela jsem a Ríša po mně, celkem klasicky, hodil polštář se slovy: „Pozor, jsem zadáný!“

Vyplázla jsem na něj jazyk a jako zhypnotizovaná zírala na monitor, i když tam kromě přehrávače nebylo nic ke koukání. Božské narozeniny. Pokud budou takové i za rok, mám se na co těšit!

22.21

Ještěže jsou jarní prázdniny a můžu cédéčko od Ríši poslouchat do omrzení. Naším už to leze na nervy, asi bych si měla nasadit sluchátka.

22.45

Kvůli sluchátkům jsem neslyšela mobil, když mi přišla esemeska od Patrika!

Své oslavenkyni posílám sladkou pusu na ještě sladší a dobrou noc. Doufám, že se ti o mně bude zdát! :) Mlask!

Je rozkošný. Jenom mě mrzí, že mi neblahopřál Lukáš. Aspoň po Denise mohl poslat přáníčko.

23. 2. 2005 – středa

7.06

„Dobré ráno!“ pozdravila jsem rozespale rodiče, kteří do sebe narychlo házeli snídaní a chystali se do práce.

Tatka se na mě podíval překvapeně. „Proč nespíš? Máš prázdniny, měla bys toho využít.“

„Já bych ráda,“ vzdychla jsem. „Vysvětli to psovi.“

Máma se zatvářila pohoršeně, ale já ji ignorovala. No co, je to pravda. Zase mě vzbudil láskyplnou fackou.

„Už šla Libuše k doktorovi?“ zeptala jsem se.

„Ale co by,“ odvětila máma s ustaraným výrazem ve tváři. „Přijede pro ni Maťo, odveze ji autem.“

Ach jo. Ten už je tu pečený vařený. Budu se muset s jeho častou přítomností konečně smířit.

10.56

„Čau, Paulo!“ zašvitořil mi v uchu Denisin hlas, když jsem zvedla vyzvávající mobil.

„Ahójí!“ zahlaholila jsem. „Prázdninuješ, prázdninuješ?“

„Jasně! A ty taky. Půjdeš s náma na oběd.“

„Ale já...“

„Jo! Já tě neprosím, já tě zvu!“ ohradila se Denisa a já jsem zabodla pohled na mikrofon na mobilu.

„Kam a s kým přesně mám jít?“ zeptala jsem se.

„Se mnou a s Jurou, jde se na pizzu.“

„Aha. A proč bych měla jít i já?“ nechápala jsem.

„Protože tě tam chceme. Zastav se u nás v půl dvanáctý a vyrazíme.“

„To mi přikazuješ, nebo co?“

„Ale Paulo, nezačínej zase...“

„Já začínám?“ zvýšila jsem hlas. „Mám se dneska sejít s Patrikem!“

„V kolik?“ vyptávala se.

„Ve dvě...“

„To stíháš,“ ubezpečila mě. „Takže v půl dvanáctý, jasný? Jura má dnes volno, tak ať si to užijem!“

„Počkej, Deniso!“

„Těšíme se, pa!“

Típla to. Zírala jsem na hluchý mobil a zamyšleně ho dál držela v ruce. Potom jsem se ušklíbla a nakonec si rezignovaně řekla, že se přinejmenším dobře naobědvám. Odhodila jsem mobil směrem k posteli, když vtom mi div nepodrazil nohy Bělouš, valící se do pokoje jako vše ničící uragán, a mobil v letu chytil do tlamy.

„Ty bestie! Vrať mi ho!“ vyřítla jsem se za ním z pokoje. Skončilo to tak, že jsem ho čtvrt hodiny pronásledovala, ječela a strachovala se o mobil, který se mi nakonec podařilo získat zpět v neporušeném stavu. Pokud nepočítám to, že z něj proudem tekly sliny. A sousedka mi vynadala, že se k psovi chovám agresivně.

Za čtyři minutky by se tu měl objevit Patrik, tak využiju chvilky, abych si zapsala, že na cestě domů z oběda s Denčou a Jurou jsem sehnala lepidlo. Až se vrátím z rande, nalepím si sem to neuvěřitelné množství popsaného papíru z minulého roku. Bože, jak jsem ráda, že už mám deník!

Oběd byl v pohodě, vlastně ani nevím, k čemu mě tam potřebovali, protože se celou dobu navzájem krmili. Připadala jsem si jako páté kolo u vozu. Horší bylo, že když jsem přišla k Masubovým pro Denisu, ještě trčela v koupelně, kde se – podle mě celkem zbytečně – parádila. Dovnitř mě pustila až neskutečně krásná paní Masubová (jako vždy) a posadila mě do obýváku. Za několik vteřin jsem zaslechla kroky ze schodů, ale moje naděje rychle zhasla, protože to nebyla Denisa, ale její bratr. A zamířil ke mně. S pusou od ucha k uchu.

„Ahoj!“ pozdravil.

„Ahoj.“

„Denisa tě už zase někam tahá, že jo?“

„A vždycky jí na to skočím jako ryba na háček.“

„Škoda že na ten háček neskáčeš taky někomu jinému.“

Vyvalila jsem oči, ale Lukáš už to nekomentoval. „Všechno nejlepší k narozkám a vítěj mezi sedmnáctkama.“ Podával mi malý balíček. Ohromně jsem ho přijala a potom se usmála. Jemu a Denise bylo sedmnáct už skoro před měsícem. Zatímco jsem se pustila do rozbalování, přiblížil se ke mně a vlepil mi pusou na tvář. Rozpačitě jsem se radši sklonila k dárku, pevně rozhodnutá nepodívat se mu do očí ani nedat najevo, že... že jsem tu pusou vůbec zaregistrovala. Lukáš se nepochybně dobře bavil, protože zkonstatoval: „Ty jsi ale roztomilá!“

To už se mi naštěstí podařilo vydolovat z papíru dárek. Bylo to stejné pero, kterým jsem psala svůj první deník. Spadla mi brada.

„Jak... jak jsi to věděl...?“

„Tak trochu jsem si ho tenkrát všiml,“ lhostejně pokrčil rameny. „Dolechl jsem se, že ti rodiče dali k narozkám deník, a když jsem náhodou v papírnickví viděl tohle pero..., tak jsem ho koupil.“

„Díky,“ vydechla jsem, zaskočená dojetím. Nejlepší pero, jaké jsem kdy měla...

Na chvíli zavládlo trapné ticho, ale to už naštěstí scházela dolů Denisa, vrhla se ke mně a táhla mě za ruku ven. Takže tak. Lukáš mi přece jen pogrataloval.

Zvonek. Jupííí! Patrik je tady!

18.21

Uá, konečně doma. Bylo to fajn, ale v podstatě jsme neustále jenom chodili a chodili, až mě rozbolely nohy. Motali jsme se po Děvínské a pusu jsme ani na chvíli nezavřeli (pořád jsme kecali a líbali se). Když pro mě přišel, Bělouš se k němu radostně přihnul, aby ho poškrábal za uchem, takže byl nucený se nejdřív věnovat psovi, ale nakonec jsme se dostali i k puse.

„Jen si dej bacha,“ upozornila jsem ho, „byla jsem s Denisou na pizze s feferonkama, budu jako dračice.“

„Ale nepovídej,“ zašklebil se, vzal mě za bradu a ochutnal. „No fakt, paráda. To musíme praktikovat častěj!“

Rozesmála jsem se a potom jsme vyšli ven.

Musím si konečně zkompletovat deník.

15. 2. 2004 – neděle

02.40

„Paulo, vstávej!“ Così mnou tak zacloumalo, že jsem rozlepila oči a zoufale se pokoušela probrat.

„Ccco ssse děje?“ Před očima se mi zjevil rozmazaný obraz Libušiny tváře.

„Tak to vysyp, jaký to bylo?“

„Ccco jaký bylo?“ protírala jsem si rozespalé oči.

„To rande s Patrikem!

„Libuše! Jsou tři hodiny ráno!“

„No a? Teď jsem se vrátila a chci to slyšet zatepla!“ Ve snaze mě konečně probudit, rozsvítila světlo, které mě bolestně praštilo do očí.

„Kozo!“ sykla jsem.

Ségra se zatvářila uraženě. „Tak já ti pomáhám s přípravou na rande, jak můžu, a ty takhle?“

„Je noc, Líbo. Sotva jsem usnula... Nepočkalo by to do rána?“

„Nepočkalo, protože jsem zvědavá.“ Zatvářila se jako svatoušek. „Ale asi to nebylo bůhvíco, že jo? Jinak bys nedělala drahoty.“ Vstala a chystala se odejít.

„Počkej!“ zastavila jsem ji a zatvářila se tajuplně. „Chodíme spolu!“ vyhrkla jsem a rozpačitě zrudla. Pořád tomu nemůžu uvěřit. Chodím s Patrikem Adesirem. Já?!

„Senzace!“ vypískla Libuše jako malá. „Konečně už nejsi sto let za opi-cema!“ šťouchla do mě.

„Cože?“

„Už bylo načase, abys začala randit,“ zdůrazňovala. „Jakej je?“

„Ty jsi teda... Je skvělejší, mám ho moc ráda. Ale pořád si myslím, že je to jen další z mých nerealistických představ. Doufám, že ho nechceš vyměnit za Maťouška!“ zašišlala jsem.

Libuše se zhrozila. „Ještě to tak! Tak jo, spi, je dost pozdě. Dobrou!“

No teda. Že by pila?

Já chodím s Patrikem. Uááá! Co si asi řeknou lidi kolem...? A co naši?

10.02

Kradu se po domě s roztřeseným žaludkem. Bělouš to považuje za super hru, protože všude leze za mnou. A já se přitom jenom snažím vyhnout našim, protože mi připadá jaksi trapné podívat se jim do očí po tom, co jsem se líbala s klukem!

15.13

Zalezla jsem k Říšovi a společně čekáme na Patrika.

15.14

Asi to nebyl dobrý nápad, Říša se mi pořád posmívá, že se tak bojím rodičů.

17.22

Ach Jo! Fiasko!

Byli jsme právě všichni tři venku před domem Dětvákových, držela jsem se s Patrikem za ruku a on se naklonil, aby mě políbil, když... když

nás uviděl táta. Zůstal stát jako přibitý, potom se vrhnul mezi nás, chytil mě za rameno, Patrika probodl nenávistným pohledem a s neuvěřitelnou silou mě táhl domů.

„Tati, pusť mě!“ ječela jsem na celý Lamač.

„Já tě pustím, a ty hned vlítneš do náruče prvnímu zloduchovi, který se naskytne!“ řval.

Zuřivě jsem se pokoušela vytrhnout ruku ze sevření, ale dosáhla jsem jenom toho, že mě stiskl ještě pevněji a udělal mi modřinu. „Co proti němu máš?!“

„Na to jsi ještě malá, aby ses s kdekým tahala!“

„Proboha, je to můj spolužák a Ríšův kamarád!“ bránila jsem se zoufale.

Vpadli jsme do domu, kde se mnou doslova mrštil na gauč. Z kuchyně přiběhla máma a po schodech seběhla Libuše, aby se podívaly, co se stalo. Bělouš stál opodál se svěšeným ocasem a tlumeně na taťku vrčel, což mě teď – když už jsem schopná vnímat i něco jiného než taťkovu zuřivost – mile potěšilo.

„Proč tak křičíš, Maroši?“ dívala se na nás máma vystrašeně.

„Víš, co roste z tvé dcery?!“ křičel taťka. „Jak... jak se to říká?! Sukničkář v ženském vydání?!“ ječel, neschopný soudně uvažovat.

Libuše se ksichtila a já měla slzy v očích. Máma přistoupila k taťkovi a vzala ho pevně za rameno. „Zkus se uklidnit a řekni mi, co se stalo, ano?“

„Našel jsem ji, jak se olizuje s tím hajzlem, kterýho jsem už měl tu čest vyhodit!“

Libuše v náhlém osvětlení vyhrkla: „A-ha!“

Zatvářila jsem se a očima naznačila, co si o ní myslím. Máma se na mě zaraženě dívala a mně už – proti mé vůli – tekly slzy. „Co jsem udělala? Máme se rádi, tak co?!“

Máma si dala ruce v bok. „Proč jsi nám o tom neřekla?“

Podívala jsem se na ni jako na debila. „Co myslíš, proč asi?“

Do debaty se s bohorovným klidem zamíchala ségra, která řekla: „A navíc spolu chodí teprve od včerejška.“

„Kdo to je?“ vyptávala se máma.

„Patrik Adesir, Ríšův nejlepší kamarád, můj spolužák. A párkrát už tady byl,“ recitovala jsem jako poškrábaná gramofonová deska.

„Neexistuje, aby Paula...“ začal taťka, ale já jsem mu, vynervovaná, skočila do řeči: „Co proti němu máte? Ještě mi řekněte, že je to jako v Romeovi a Julii, že nenávidíte Adesirovy!“ Taťka mi málem vlepil polhlavek, ale máma mu v tom zabránila, a tak se musel spokojit jen s otázkou: „A ty s ním chodíš do třídy, jo?“

„Jo,“ kývla jsem vzdorovitě.

„Tak to vyřešíme jednoduše,“ prohlásil taťka se zvláštním jasem v očích. „Přestoupíš na jinou školu!“

Máma na něj vyjeveně zírala a z mých úst se vyhnula vlna protestu, ale dospěláci, kteří si říkají rodiče, mě umlčeli a přikázali Libuši, aby mě odvedla sem, do mého pokoje. Nechala mě tady rozzuřenou, poníženou, zklamanou a bolavou, a prý že asistenci nepotřebuju a že jde za macíčkem. Takže ona může mít svého macíčka. A já ne?!

Ach jo, teď mi to teprve došlo... Oni mě chtějí dát do jiné školy! Ne, ne, prosím, Bože, jestli existuješ, nedopusť to!

16. 2. 2004 – pondělí

01.04

Asi neusnu. Z pokoje jsem ani jednou nevyšla, potřebuju čůrat, v břicho mi kručí a nervy mám napjaté, jen vybuchnout. Deníčku, potřebuju tě... Psát jen tak na papír není to pravé...

I Bělouš mě opustil, když vycítil mou náladu. Ani ten mobil nemám, zůstal u Říši, takže nemůžu napsat Patrikovi. Jsem sama jako useknutý prst, pohozený uprostřed Sahary, zabodnutý do nejvyšší písečné duny. Ani ten prudce jedovatý štír se k němu nepřiblíží.

7.56

Venku před školou jsem narazila na Lukáše. „Co je? Co se tváříš jako zmočklá slepice?“

„Táta mě chce dát do jiný školy,“ vypadlo ze mě, přestože jsem neměla ani nejmenší chuť věšet to na nos právě jemu.

Lukáš ztuhl jako kámen a nevěřicně na mě zíral. „Můžeš to zopakovat?“

„Za litr,“ odbyla jsem ho.

„Počkej, Paulo, to nemyslíš vážně?! To bys nás jakože... opustila?“

Zničeně jsem se na něj podívala a jeho zhrožený výraz mě skoro pobavil.

„Proč? Z jakýho důvodu?“ vyzvídal a vzal mě za ruce. Zkřivila jsem tvář do úšklebku, o kterém doteď nevím, jestli měl být předzvěstí pláče nebo smíchu, a měla jsem dojem, že mě užuž chtěl obejmout, když se najednou objevil Patrik. Hned mě od Lukáše odtrhl a majetnický objal. „Mělas velkej průšvih? Ty bláho, nevěděl jsem, co mám dělat! Tvůj táta se takhle chová běžně?“

Lukáš mu odpověděl: „Chce ji dát do jiný školy. Cos jí to udělal za malér, ty pako?“ rozhořčil se a my dva jsme na něj překvapeně zírali.

„Nic, jenom mě objal a dal mi pusu,“ vysvětlila jsem, zatímco mi zamračený Patrik masíroval ramena. Potom se ujišťoval: „To nemyslí vážně, že ne?“

„Doufám,“ řekli jsme s Lukášem současně a pak se na sebe usmáli a Patrik se podrážděně otočil k Lukášovi zády. Vzal mě kolem ramen a vstoupili jsme do školy, já s hrůzou v očích, že je to možná naposledy.

Podobnou scénku jsem si užila i ve třídě, zase jsem musela všem vysvětlovat, proč se kolem mě motají dva nejhezčí kluci ze školy a tváří se smrtelně vážně. Když mě Gabriela účastně poplácala po rameni, vyhrkla jsem: „Co říká tvoje vnitřní oko? Že odsud neodejdu?“

Gabriela ale jen pokrčila rameny. „Nedovedu si představit, že bych sem měla chodit bez tebe, ale...“

Erika ji přerušila. „I kdybys odešla, svět se nezboříí!“ zazpívala a Tamara se pochlebovačně zasmála.

„Sklapni!“ okřikla ji Lea.

„Neboj, to se vyřeší,“ řekla Gabriela. „Myslím, že tvůj táta je na tebe jenom moc upnutej a vyděsila ho představa, že by se měl o tebe s někým dělit.“

Odpověděla jsem jí tak, že mě slyšela jen ona. „No výborně. A to si mám vzít vlastního otce?“

Gabriela vyprskla smíchy a mně se trošinku ulevilo. Hodně mě potěšilo, že všichni stáli při mně. No dobře, tak skoro všichni.

Kruci, jak se mám teď soustředit na matiku a tu švihlou Bohovorovou? A všimli jste si, jak mě Patrik hlídá před Lukášem? Rozkošné.

13.55

Někde na chodbě třískly dveře a za chvíli do třídy vrazil můj „milovaný“ chemikář Bolun. Dveře za ním zapadly do rámu tak silně, až zařinčela okna, avšak vzápětí se zase otevřely a za ním přiběhla fyzikářka – jeho manželka – Bolunová. Ječela, až nám zalehlo v uších: „A nic ti nenechám, ty parchante, ani naše dítě, to si pamatuj, ty hovado!“

Bolun zrudl, zezelenal, zbledl a roztřeseně se posadil za katedru. Úžasný. Musela jsem si to poznamenat, abych věděla, že nejsem jediná, kdo má debilní rodinu. Hele, nějaké divné ticho... Bolunová už vypadla. Jéžíš, Bolun se dívá do klasáku...

„Semoková!“ zajechel.

14.39

To je hnusnej den. Vyfasovala jsem čtyřku. Copak můžu za to, že si vzal takovou krávu? A nemůžu ani za to, že jsem mu kdysi vrazila pěstí, ani že jsem mu promočila značkové boty!

Gabriela už se rozloučila a na mě tu čeká Patrik, abychom se aspoň trošku pomazlili, protože v Lamači je to tabu. Bojím se domů!

Někteří spolužáci si nás vyjeveně prohlížejí. Teprve teď jim dochází, že Semoková se dala dohromady s Adesirem. Cha!

16.52

S rychlostí hlemýždě s dvěma obrovskými ulitami na zádech jsem se přiloudala do předsíně a z obývacího se ke mně donesly hlasy rodičů: „To gymnázium má fantastickou pověst, zítra tam skočím a promluví s ředi...“

„Maroši!“ okřikla ho máma. „Paule bude za necelý týden šestnáct! Jak chceš zabránit tomu, aby se seznamovala s klukama? I kdyby se ti podařilo zničit tenhle vztah, určitě nebude trvat dlouho a projeví o ni zájem někdo jiný! To ji chceš tahat z jedné školy na druhou?“

„Když to bude třeba, tak ano,“ nedal se táta. Potichoučku jsem se zula a soustředěně poslouchala.